

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Meditatio XXIV. De Mansuetudine.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

Meditatio Vigesima Quarta. 287

tas? aut poteris illam non efficaciter petere, postquam illam pro nobis tuo sanguine & hac ipsa charitate promeritus es, cujus exemplum pro nobis moriendo reliquisti?

Hoc est praeceptum meum, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos.
Joan. c. 15.

Qui diligit proximum, legem implevit. Rom. c. 13.

Si diligamus invicem, DEUS in nobis manet. 1. Joan. c. 4.

MEDITATIO XXIV.

De Mansuetudine.

PUNCTUM I.

Motiva ad hanc virtutem inducentia.

CONSIDERA: Potissimum & potentissimum motivum, quod nos ad amandam & exercendam Mansuetudinem, excitare possit, quod-

quódque unicum nos afferemus, esse, exemplum JESU Christi. Ipsi hæc virtus semper in amoribus fuit: Ipse à paupertate spiritûs sive humilitate, & à mansuetudine orsus est octo beatitudines. Ipse mansuetudinem & humilitatem prima Evangelicæ doctrinæ fundamenta esse voluit. Et quamvis omnium virtutum exempla nobis præbuerit, his tamen duabus virtutibus primas dedit, voluitque, ut eas ab ipso disceremus: *discite à me, quia mitis sum, & humilis corde.* Matth. 11. v. 29. Unde Isaias Propheta, cum nobis Messiam describere, & signum, ex quo cognosci possit, dare voluit, nullum manifestius fore judicavit, quam ipsius mansuetudinem: non erit morosus, inquit, nec in iram præceps, nec clamabit, nec audietur vox ejus foris. Et quid aliud fuit ipsius vita, quam perpetuum mansuetudinis archetypum?

Elegit discipulos crudos & in-

cul-

cultos, ut haberet, quod in ipso-
rum rusticitate & inurbanâ morum
ratione sufferret. Quantâ enim
patientiâ ipsos supportavit? quan-
ta mansuetudine ipsos instruxit?
quanto moderamine & indulgen-
tia, cum necesse erat, ipsos repre-
hendit? Quem unquam peccato-
rem rejecit? quem acrioribus ver-
bis increpuit? cui sua crimina ex-
probravit? An non positô studio
illos quæsiuit? an non omni cum
humanitate ipsos excepit? an non
familiarissimè cum ipsis egit, & e-
dit? an non protestatus est, se non
venisse vocare justos, sed pecca-
tores? Hac sua mansuetudine ex-
pugnavit, & attraxit Magdalenam;
hac miseræ hujus peccatricis ani-
mum penitus cepit, & emollivit,
cum ipsa vidit, se, impuritatis sen-
tinam, à DEO omnis puritatis tanta
cum bonitate & charitate, non tan-
tum suscipi, sed etiam contra Pha-
risæorû calumnias defendi. Quan-
ta bonitate egit cum femina adul-

tera? quantâ efficaciâ ipsam protexit, & ejus accusatores repressit? Ut ipsam à morte liberaret, maluit accusari, ut minùs observans legis quàm mansuetudinis pro afflictâ peccatrice. An non commissi criminis veniam ipsi indulgit, & quidem sine minima exprobratione, contentus hac sola exhortatione: *vade, & jam amplius noli peccare!* Joan. 8. v. xi. Judas ipse, perfidus Judas, nisi cor habuisset omni caute durius, an non facile potuisset se permittere emolliri blanditijs suavissimi sui Magistri, cum ipsum & amicum appellaret, & osculô dignaretur, clarissimô utique signô, paratum se esse, ipsum recipere in gratiam ea ipsa etiam hora, qua infelicissimus mortalium ipsum prodidit?

Sed patientia & mansuetudo Servatoris nostri nunquam magis eluxit, quàm in ipsius Passione. Nunquam conquestus est, nisi semel, ut ostenderet, se nec sensu

Meditatio Vigesima Quarta. 291

carere, nec moderatione in sua querimonia. Quod reliquum est, omnes calumnias, omnes injurias, & gravissimas plagas, quibus ultra modum excarnificatus fuit, tantâ modestiâ & silentiô tulit, ut ad ipsum pertinere vix viderentur. Verum quidem est: ipsum plenior te nonnihil voce exclamâsse in cruce; minimè autem, ut contra inimicorum & carnificum suorum crudelitatem, justas effunderet querelas, aut vindictam peteret; sed ut pro ipsis veniam rogaret, & quod omnem superat admirationem, ipsos etiam coram Cœlesti suo Patre defendere, & excusare posset.

Nunquam tamen, amantissime JESU, magis apparuit patientia & mansuetudo tua, quàm cum me post tot ingrati animi notas tam diu sustinuisi. Quis illam pluris aestimare, & magis amare debet quàm ego, qui illius tam præclarum exemplum & testimonium sum? sed

quî melius possum gratum testari
 animum, quàm illam imitando? &
 quomodo illam imitari non pos-
 sum post tam illustria, quæ mihi
 dedisti, specimina? quomodo il-
 lam exercere non debeo, si tuus
 esse discipulus, & tuo animari spi-
 ritu volo, cum tu declaraveris,
 spiritum mansuetudinis tuum esse
 verum spiritum? Veruntamen,
 Domine, tu solus, qui dixisti: *di-
 scite à me quia mitis sum.* Matth.
 II. V. 29. potes nos docere tam ad-
 mirabilem lectionem, diffunden-
 do in cordibus nostris dulcedinem
 spiritûs tui & unctiorem Divinæ
 gratiæ tuæ.

PUNCTUM II.

De Praxi hujus Virtutis.

Considera: Mansuetudinem esse
 virtutem, quæ moderatur,
 & reprimit iram. Est autem ira
 motus, qui se elevat in anima, ut
 ma-

Meditatio Vigesima Quarta. 293

malum, quod illam aggreditur, vel offendit, repellat. Si illam aggreditur tantum, quia adversatur rationi, iste motus vocatur indignatio. Si autem illam offendit præcisè, quia adoritur DEUM, appellatur zelus. Quod si illam offendant, quia invadit, & lædit animam ipsam, nominatur dolor sive sensus animi, & desiderium vindictæ. Gubernandis his tribus motibus occupatur mansuetudo, modo tamen diversò. Primum dirigit, alterum moderatur, tertium penitus opprimit, & elidit.

Dirigit primum, id est, motum indignationis, ne degeneret in acerbiteriam animi: & cum hic motus non tam cor, quam rationem & intellectum tangat; si ratio dicet, ut se commoveat, mansuetudo impedit, ne se inflammet; si una suadet carpere & culpæ defectus, altera facit, ut parcatur personis; si illa ex ore reprehensiones elicit, hæc agit, ut sint moderatæ

& sine aculeo , ut potius indicent
rectitudinem animi rationabilis ,
qui malum non approbet , quàm
genium morosum & criticum , qui
nihil sufferre possit.

Moderatur zelum , quia timet,
ne in impetum erumpat , & nimio
fervore peccet. Ita tamen exces-
sum tollit , ut robur & energiam
conservet ; si enim necessitas , de-
fectus corrigi , aut etiam puniri ,
exigat , ita mollit objurgationem ,
& temperat pœnam , ut qui incre-
patur , videat , nisi libenter cœcu-
tiat , charitatem loqui & agere ,
non iræ impetum , nec se , sed su-
os defectus plecti. Demum illa
sæpe tacet , & dissimulat , præsertim
si advertat , remedia jam non esse
opportuna , sed potius exacerbare
vulnus , quàm sanent. Correctio-
nem proinde differt in aliud tem-
pus , donec culpæ reus in eum re-
digatur statum , qui medicinæ lo-
cum præbeat.

Denique mansuetudo penitus
op.

opprimit motum, qui in anima excitatur, cum nos ipsi offendimur, & omnem animi amaritiam ac vindictæ cupiditatem suffocat. Nec tantum cohibet, & refrænat desiderium vindictæ, quod naturæ justum videtur; sed ne quidem sustinet, ut cor teporem aut averfionem concipiat. Nec hoc satis: illa ne quidem minimum acerbius verbum elabi finit, quo aut conceptum doloris sensum quis prodatur, aut offendentis personam perstringat. Quin ne hinc quidem fistit: sunt nonnulli ita mites & mansueti, ut de illatis sibi injuriis non querantur; gratum tamen ipsis est, si aliis innotescat, quàm iniquè secum agatur. Erunt etiam ita moderati, ut nihil mali de suis inimicis loquantur; à secreto tamen & maligno beneplacito se tueri non poterunt, si alii id faciant: satis habebunt virtutis, ut injuriam non compensent injuriâ, nec malum reddant pro malo; sed tantum non

habeant, ut quærant, & amplectantur occasiones bene merende de sibi malè affectis. Ipsorum quidem conspectum non vitabunt; sed tamen eâ non excipient benevolentiam, qua excepissent, si non fuissent offensi. Hæc mansuetudo est imperfecta, & sæpe tantum partus temperamenti, aut respectus humani, vel honestatis alicujus naturalis, vel etiam Politicæ ad genium Mundi compositæ: cum è contrario mansuetudo, ad exemplum JESU Christi, veluti ad justam formam, efformata, hos omnes defectus è medio tollat, & hujusmodi motus non satis subactos penitus compescat.

Illi, qui vero Christianæ mansuetudinis spiritu animati sunt, non oderunt, sed amant suos inimicos: non quærunt vindictam, sed, quæ possunt, bona ipsis optant, & procurant. Respondent placidè & suaviter ipsorum cavillis, contemptum modestè ferunt, & injurias
be-

beneficiis remunerantur. Consilium Christi ad literam implent : percutienti unam, præbent & alteram maxillam, & auferenti palium, relinquunt etiam tunicam. Nunquam credunt, sibi injuriam inferri ; quia mansuetudo, quæ humilitati velut fundamento innititur, eamque perpetuum comitem habet, ipsis penitus persuadet, nullam esse injuriam, nullam contumeliam, quam suis peccatis promeriti non sint, atque ita jure sibi deberi contemptum & omne convitium. Quin persecutores tene-
rè complectuntur velut benefactores, quorum beneficiò sua debita expungere, & Divinæ Justitiæ satisfacere possint, atque ita similes reddi suo Servatori, contumeliis, opprobriis, & injuriis, supra quàm dici potest, dilacerato.

Ecce, quò usque tendat Christiana mansuetudo ! sed quàm rara est, quàmque ignota inter Christianos ! quàm vix ullo exercitio

usurpata! Non est, nisi verus Christianus, qui illam possideat; & qui illam non habet, Christianus non est. Tu solus es, Domine, qui tuô nobis exemplô illam demonstrâsti: tu solus nobis poteris suppeditare vires, quibus illam imitemur. Has à te peto, Domine, quia hoc ipso exemplo, quod mihi dedisti, promeritus es mihi gratiam illam imitandi.

Discite à me, quia mitis sum, & humilis corde. Matth. 11.

In patientia vestra possidebitis animas vestras. Luc. 21.

Mansuetis dabit gratiam Proverb. 3.

CONSIDERAT. VIII.

De cura, qua quis affectum in se dominantem, sive vitium particulare expugnare debet.

I. PAUCI sunt, quibus non aliquis affectus, sive vitium aliquod par-